

بلندیهای ماچوپیکو

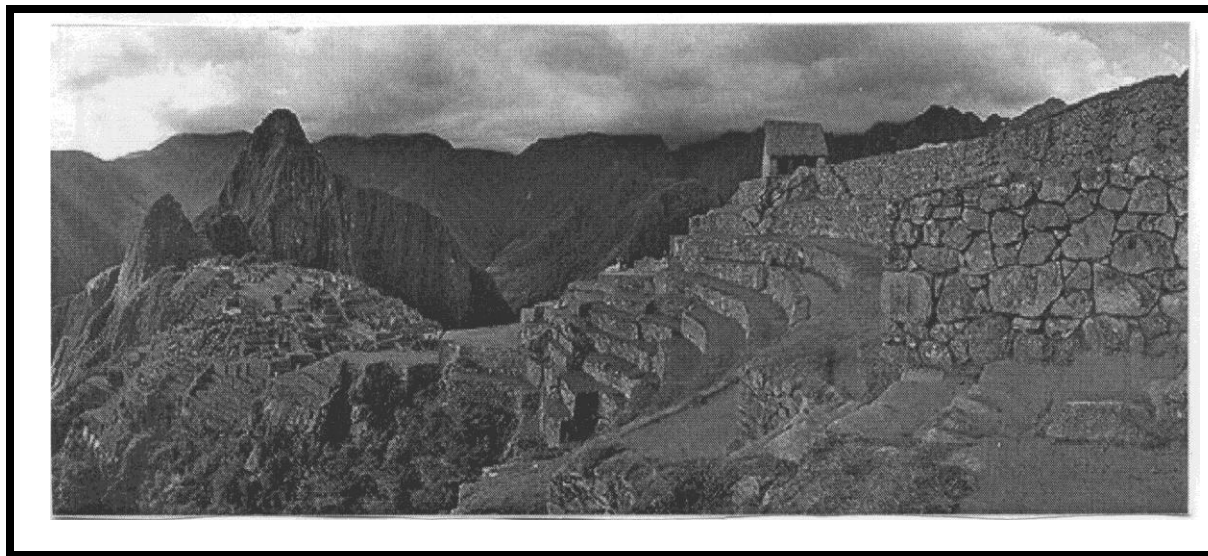
مهدی سلیمانی

ماچوپیکو

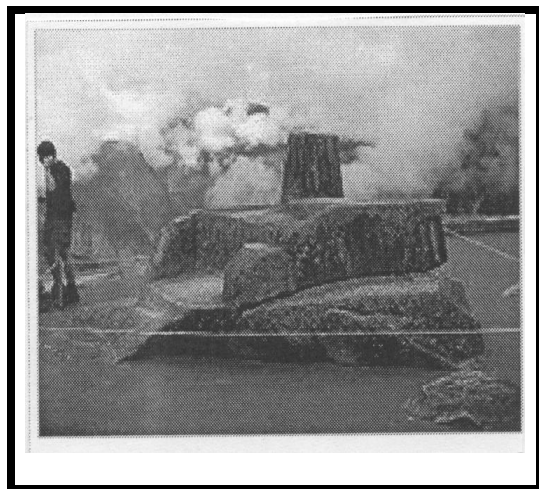
ماچوپیکو (به اسپانیایی : Machu Picchu) به معنی قلعه قدیمی ، یک محوطه باستانی به جامانده از آثار دوره اینکاها می باشد که در ارتفاع ۲۴۳۰ متری از سطح دریادرامنه کوه دربالای دره اوروباما درکشور پرو و در ۷۰ کیلومتری شمال کوسکو قرارگرفته است . اغلب اوقات از آن به عنوان "شهر گمشده اینکاها" یاد میشود . ماچوپیکو احتمالاً شناخته شده ترین نماد امپراتوری اینکاها میباشد .

این شهر درحدود سال ۱۴۵۰ میلادی ساخته شده و صدها سال پیش درزمان فتح اینکاها توسط اسپانیایی ها متروک شده است . برای قرن ها فراموش شده بود و به جزعه ای از مردم محلی کسی از آن نامی به خاطر نداشته است . این اثر درسال ۱۹۱۱ میلادی توسط هیرام بینگهام ، تاریخ شناس آمریکایی به جهانیان معرفی شد . پس از آن ، ماچوپیکو به یکی از مناطق جذب توریست تبدیل شد و درسال ۱۹۸۱ میلادی درفهرست آثار کشور پرو و در سال ۱۹۸۳ میلادی درفهرست میراث جهانی یونسکو به ثبت رسید . این اثر هم اکنون به عنوان یکی ازعجایب هفتگانه جدید شناخته میشود .

ماچوپیکو بادیوارهای سنگی جلا داده شده مطابق بامعماری کلاسیک اینکاها ساخته شده است . اولین بنای این مجموعه این تی هوآتانا (به اسپانیایی : Intihuatana) معبد خورشید که اطاقی با ۳ پنجره و درمنطقه ای ازماچوپیکو که باستانشناسان آن را منطقه مقدس می نامند ، می باشد . درسال ۲۰۰۳ میلادی تعداد توریست های این شهر باستانی ۴۰۰۰۰۰ نفر بوده است . درسپتامبر ۲۰۰۷ میلادی ، پرو ودانشگاه ییل به توافقی مبنی بر استرداد صنایع دستی برداشته شده از ماچوپیکو دراوایل قرن بیستم میلادی توسط هیرام بینگهام دست یافتند .

تاریخچه

ماچوپیتو در حدود سال ۱۴۵۰ میلادی در ارتفاعات امپراتوری اینکاها ساخته شده است. این شهر در حدود ۱۰۰ سال بعد در پی پیروزی امپراتوری اسپانیا متروک شد.

این دژ در ۵۰ مایلی کوسکو، پایتخت اینکاها قرار دارد و به همین دلیل هرگز مانند سایر شهرهای اینکاها پیدا و ویران نشده است. در طول قرن‌ها، جنگل‌های اطراف این مجموعه رشد کرده و آن را پوشانده است و به همین دلیل از نظرها پنهان مانده است و تنها عده معدودی از وجود آن اطلاع داشته‌اند. در بیست و چهارم ژوئیه سال ۱۹۱۱ میلادی، ماچوپیتو به وسیله هیرام بینگهام، تاریخ‌شناس آمریکایی در یک سخنرانی در دانشگاه ییل به دنیای غرب معرفی شد. او بوسیله راهنمایی محلیانی که گهگاه به سایت مراجعه می‌کردند به آنجا هدایت شد. بینگهام مطالعات باستان‌شناسی را انجام داد و تحقیقاتش را درباره آن محل کامل کرد و آن را "شهر گمشده اینکاها" که نام اولین کتابش نیز بود، نامید. او هرگز اعتباری برای کسانی که او را به آن محل راهنمایی کردند قائل نشد و آن را یک شایعه محلی نامید.

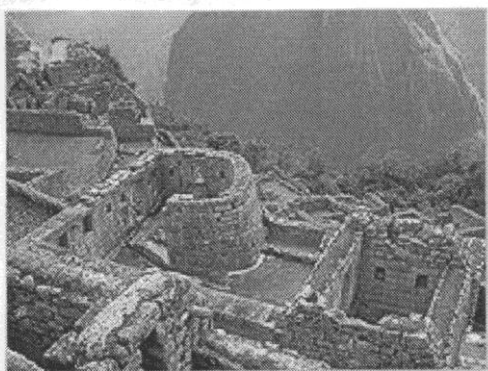
بینگهام در حال جستجو برای یافتن شهر ویکتوس، آخرین پناهگاه و موضع ایستادگی اینکاها در دوران تسلط اسپانیا بر پرو بود. در سال ۱۹۱۱ میلادی، بعد از سال‌ها کاوش و سفر در حوالی منطقه، او توسط کوان چوانز (به اسپانیایی: Quechuans) که در ماچوپیتو و در زیر ساخت‌های اصلی شهر زندگی می‌کرد به دژ هدایت شد. او چندین سفر دیگر انجام داد و حفاری‌هایی را نیز در سایت در حوالی سال ۱۹۱۵ میلادی هدایت کرد. او کتاب‌ها و مقالاتی درباره کشف ماچوپیتو نوشت.

سیمون ویسبارد، کاوشگر قدیمی کوسکو، مدعی می‌باشد که انریک پالما، گابینو سانچز و آگوستین لیزاراگا که اسامی شان بر روی یکی از صخره‌ها در آنجا در تاریخ ۱۴ ژوئیه سال ۱۹۰۱ میلادی حک شده است قبل از بینگهام آنجا را کشف کرده بودند. همچنین، در سال ۱۹۰۴ میلادی یک مهندس به نام فرانکلین ظاهرآ اشاره ای به خرابه‌ها از فاصله دور داشته است. بنا بر ادعای خانواده پین، او به تومان پین مبلغ مذهبی که در آن مکان زندگی می‌کرده است، درباره این محل گفته است. در سال ۱۹۰۶ میلادی، پین و مبلغی دیگر به نام استوارت ای مک نارین (۱۸۶۷ تا ۱۹۶۵ میلادی) ظاهرآ به محل خرابه‌ها صعود کرده‌اند.

در سال ۱۹۱۳، این مکان بعد از اینکه انجمن جغرافیای ملی (به انگلیسی: NATIONAL GEOGRAPHIC SOCIETY) بحث‌های ماه آوریل را بطور کامل به آن اختصاص داد شهرت بسیاری پیدا کرد. در سال ۱۹۸۱ میلادی منطقه ای به وسعت ۲۲۵۰۹۲ کیلومتر مربع که ماچوپیتو را احاطه کرده بود جزو میراث تاریخی پرو به ثبت رسید. این منطقه تنها به این خرابه‌ها محدود نمیشد بلکه شامل مناظر طبیعی منطقه ای نیز میشود.

ماچوپیتو به عنوان میراث جهانی یونسکو در سال ۱۹۸۳ میلادی به ثبت رسید. و این منطقه "یک شاهکار خالص معماری و نشانه ای منحصر به فرد از تمدن اینکاها" نامیده شد. این اثر هم اکنون به عنوان یکی از عجایب هفتگانه جدید شناخته میشود.

منطقه جغرافیایی

معبد خورشید

ماچوپیتو در ۷۰ کیلومتری شمال غربی کوسکو، در بالاترین نقطه کوه ماچوپیتو، ۲۲۵۰ متر بالاتر از سطح دریا واقع شده است. این اثر از مهم‌ترین آثار باستان‌شناسی در آمریکای جنوبی و پربیننده‌ترین جاذبه توریستی کشور پرو میباشد. از سمت بالا، در صخره ماچوپیتو، یک

صفحه سنگی عمودی ۶۰۰ متری قرارداد که در انتهابه رودخانه اوروباما می رسد • مکان این شهر جزواسرار نظامی بوده است

توریسم

ماچوپیچو که جزو میراث ثبت شده یونسکو میباشد به عنوان پربازدیدترین مکان توریستی کشور پرو ومهم ترین منبع درآمد، بطور پیوسته در معرض خطرهای اقتصادی وتجاری قرارداد• دراواخر ۱۹۹۰ میلادی ، دولت پرو اجازه ساخت ماشین کابلی ویک هتل لوکس همراه بارستوران ومجموعه توریستی رادرخرابه های سایت صادرکرد• این تصمیم بامخالفت دانشمندان وعموم مردم پرو روبرو شد• آنها معتقد بودند که تعداد زیاد توریست درسایت امکان اعمال خطر رابرآن افزایش می دهد•

توریست های ماچوپیچو همه ساله درحال افزایش میباشد ودرسال ۲۰۰۳ میلادی معادل ۴۰۰/۰۰۰ نفر بوده است. به این منظور ، اعتراض های شدیدی برای ساختن پل جدید دراین سایت صورت گرفته است ویونسکو این سایت رادرلیست آثار درمعرض خطر قرارداده است •

درهنگام استفاده ازاین سایت صدماتی به آن وارد شده است • در سپتامبر سال ۲۰۰۰ میلادی ، ساعت آفتابی این تی هوآتانا به علت سقوط یک جرثقیل ۴۵۰ کیلوگرمی به شدت صدمه دید • این جرثقیل توسط یک شرکت تبلیغاتی که آگهی برای یک مدل آبجو می ساخت استفاده میشود•

منابع:

پاپلو نرودا- بلندیهای ماچوپیچو

Wikipedia.org